„Teisumas – tai geras elgesys, o nuodėmingumas – tai, kas neduoda ramybės tavo širdžiai ir ko nenorėtum, kad žmonės sužinotų

An-Navas Ibn Siman (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Teisumas – tai geras elgesys, o nuodėmingumas – tai, kas neduoda ramybės tavo širdžiai ir ko nenorėtum, kad žmonės sužinotų.“ Vabisa Ibn Mabad (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Kartą atėjau pas Allaho Pasiuntinį, ramybė ir Allaho palaima, ir Jis pasakė: ‘Ar atėjai klausti apie teisumą ir nuodėmingumą?’ Atsakiau: ‘Taip’. Jis pasakė: ‘Kreipkis į savo širdį ir sielą dėl sprendimo’, – pakartojo šiuos žodžius tris kartus, – ‘nes teisumas yra tai, kas nuramina sielą ir suteikia ramybę širdžiai, o nuodėmingumas yra tai, kas trikdo sielą ir neramina širdies, net jei žmonės tai laikytų teisų’.“

[الحديث الأول: رواه مسلم، والحديث الثاني: رواه أحمد والدارمي] [Sachych]

Pranašas kalbėjo apie teisumą ir nuodėmingumą ir sakė, kad: didžiausia teisumo dalis – tai geras elgesys: su Allahu – per dievobaimingumą, o su žmonėmis – per kantrybę priimant jų įžeidimus, vengti pykčio, šypsotis, kalbėti maloniai, palaikyti ryšius, per paklusnumą, gerumą, nuoširdumą, švelnų elgesį ir malonų bendravimą. Nuodėmingumas – tai dalykai, kurie kelia nerimą sieloje, trikdo širdį, kelia abejonių ir baimę, kad tai gali būti nuodėmė, todėl žmogus nenori, jog apie tai sužinotų kilnūs, garbingi ar tobuliausi žmonės, nes tai yra negražu. Siela natūraliai linkusi rodyti kitiems savo gerąsias puses, tad jei žmogus nenori, kad kiti sužinotų apie tam tikrą jo poelgį, vadinasi, tai yra nuodėmė, neturinti nieko gero. Net jei žmonės suteikė tau nuosprendį (fatvą), neturėtum juo pasikliauti, kol sieloje išlieka abejonė. Nuosprendis nepašalina abejonės, jei ji pagrįsta, o muftis duoda nuosprendį be žinių. Tačiau jei nuosprendis duotas remiantis šariato argumentu, klausiantysis privalo jos laikytis, net jei jo širdis nejaučia ramybės.

http://www.sunnah.global/hadeeth/lt/show/66540